

Mònica Batet | paper de vidre

Mònica Batet

MBatet

Mònica Batet (El Pont d'Armentera, 1976). És llicenciada en Filologia Catalana i treballa com a professora de català. Ha publicat les novel·les *L'habitació grisa* (Empúries, 2006), amb la qual va guanyar el Premi de novel·la curta Just Manuel Casero l'any 2005; *No et miris el Riu* (Metemora, 2012), amb la qual va ser finalista al Premi Crexells; *Neu, óssos blancs i alguns homes més valents que els altres* (Metemora, 2015), i *Cafè Berlevag* (Onada, 2016). També ha publicat l'assaig *El lector ideal* (Petròpolis, 2010) i contes en llibres col·lectius.

Mirene Arsanios és meitat libanesa, meitat veneçolana. Ha viscut a Mont-real, Caracas, Roma, Londres, Beirut i ara viu a Nova York, on treballa de professora de Literatura Creativa al màster Escriptura i Activisme del Pratt Institute. També coordina, amb Rachel Valinsky, les lectures poètiques del divendres al Poetry Project de Nova York i treballa en el seu segon recull de contes. La veu d'Arsanios és personalíssima i inconfusible, i els seus contes acostumen a centrar-se en les relacions de parella i en la sexualitat. El conte que publiquem avui forma part del seu primer recull, *The City Outside the Sentence* (Ashkal Alwan, Beirut, 2015).

Transitiu i intransitiu, d'origen incert

Tinc picor quan sé la paraula però no la puc pronunciar. Per fer notar que no la sé pronunciar, somric. La persona que tinc davant meu també somriu, sap que estic fent un esforç. Quan em forço a pronunciar una paraula que no puc pronunciar, bec aigua. Els errors clapotegen a l'aigua.

Anys enrere, a les classes de llengua, escrivia les paraules tal com les escoltava. Estava enamorada de la meua professora. Ella tenia els cabells castanys, més negres que castanys. Acabava cada classe amb un verb nou. A l'última classe ens va ensenyar el verb *fregar*, que significa «moure repetidament una mà o un drap amunt i avall tocant la superfície». Ella es mirava els alumnes i demanava si tenien cap pregunta.

«La meua mà pot fregar un drap?», vaig preguntar.

«Sí», va dir. «Sempre que repeteixis el moviment, tu pots fregar diferents tipus de coses.»

A la nit, hi ha paraules que em venen a visitar i les deixo entrar. M'hi quedo a prop, com si fos la paret d'una habitació. Fa poc que han polit el terra del dormitori. Tot jeu sota una manta de pols de fusta, això fa que les paraules vagin més lentes del normal. Paraules que es dirigeixen cap a l'objecte que volen anomenar sense aconseguir arribar-hi del tot. La paraula *pantalla* va cap a la *pica* i la paraula *finestra* amb prou feines aconsegueix arribar a la cornisa. S'atura i mira enfora, a través del vidre opac. La meua llengua és encara una *llengua*, malgrat que la cobreixi una pàtina de bactèries envellides, paraules mortes que

m'agrada acaronar abans d'empassar-les.

Per poder utilitzar el verb *fregar*, em poso crema antipicor a l'avantbraç, i tot seguit a la llibreta, damunt de les definicions. Em preocupa que les pàgines no l'absorbeixin i tots els beneficis es perdin. Sento la mateixa pèrdua quan parlo amb algú sense arribar-hi a connectar, és com si els meus xacres interiors es bloqueguessin.

Quan parlo amb la meva professora a vegades m'aturo sense motiu. Això la confon. En culpo la meva pronunciació. Quan em falten les paraules i sento com la sang em bull, surto fora d'aquest sentiment i l'observo. En lloc de sentir pena per mi mateixa, en sento per la professora.

He quedat amb ella d'aquí a poques hores, a Mournot Street. Estic emocionada de veure-la després d'anys d'utilitzar el verb *fregar*. Estic nerviosa. M'agradaria apagar els llums per amagar les ulleres que faig, però soc fora, al carrer.

La veig bé, lleugerament cansada. Porta un jersei gris escotat. Els seus muscles desprenen escalfor, encara estan bronzejats per l'estiu. Vull fregar-li l'esquena. Decidim anar en el sentit contrari dels cotxes. M'estimaria més no dir res que dir alguna cosa que ella no entengués, fins i tot ara, que hauria de parlar l'idioma que he après sense errors.

La professora sembla contenta de veure'm. Diu que està orgullosa de mi. Evito preguntar-li per què; evidentment està orgullosa de mi perquè vaig ser la seva alumna perquè no té cap altre motiu més, tret que sigui per la capacitat que tinc de no jutjar-me a mi mateixa. Com que ella ha decidit quedar-se en silenci, ho aprofito i li explico una cosa que va passar-me no fa gaire. Decideixo narrar-li la trobada com si fos un conte:

L'altre dia vaig veure tres nenes. Dues estaven assegudes a les escales, una estava dreta. Ella parlava alt, com si s'adrecés a una multitud. En comptes de mirar a les altres, mirava la vorera. Portava una jaqueta curta de cuir. Tenia el ventre pla. Feia temps que no veia un ventre com aquell. Duia els cabells recollits en una cua de cavall. Devia tenir tretze o catorze anys. No puc dir de quina raça era. La meva impressió és que era una gitana de Romania però també podia ser una argentina, originària de Palestina. Tenia alguns grans de pus al mentó. Hi havia alguna cosa en ella que no sabia explicar. No era guapa. Tenia una bellesa canviant. M'atreia la seguretat amb la qual estava asseguda i cridava: «Aquesta soc jo!». Jo m'hi vaig acostar mentre la seva bellesa canviava. Ella va mirar-me, em va ensenyar el dit del mig i em va dir fot el camp.

La professora riu. Diu que és una bona història.

«Vas fer-ho?», em pregunta.

«El què?»

«Fotre el camp.»

És clar que sí, però no l'hi dic. No vull que es pensi que soc tan feble. La veritat és que em vaig quedar sense paraules i les noies van començar a riure. Com més me n'allunyava, més alt reien.

Torno a tenir picor. Em molesten els meus propis símptomes. Sento un desig

sobtat de rentar-me les mans, però no hi ha res que pugui fer servir a part de la vorera. M'ajupo i la toco sense agenollar-me, és una condició que m'he posat a mi mateixa i que he de complir. Passo les mans pel paviment. La professora em mira, inclina el cos cap al maluc esquerre. Quan m'incorporo, les galtes se m'envermelleixen. Està orgullosa de mi, repeteix. Somric i li pregunto si té aigua, faig uns quants glops de l'ampolla que m'ofereix, i abans de tornar-l'hi, faig gàrgares, respirant a través de l'aigua. La professora i jo caminem silenciosament fins a la parada d'autobús. M'alegro que es vagi fent fosc. Per acomiadar-me'n, frego la meva mà amb la seva.